

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11Co/40/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225049
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Štrignerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1212225049.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Štrignerovej a členov senátu JUDr. Bianky Gelačikovej a JUDr. Blanky Podmajerskej, v právnej veci navrhovateľa: N., I..W..V., I. I. N. XX, D., X.: XX XXX XXX, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingová 4, Bratislava, proti odporcovi: I. -K. I. I. W., I. I. Ž. R. XX, D., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 04.12.2013, č.k. 52C/196/2012-63, jednohlasne (pomerom hlasov 3:0) takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvého stupňa sa p o t v r d z u j e.

Odporcovi sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, v ktorom sa domáhal vydania medzitimného rozsudku, ktorým by súd rozhodol, že odporca je zodpovedný za škodu vzniknutú navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom, pretože Okresný súd Bratislava II nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č.: XXXXXXX dlžníkom (povinným) C. Z. (súdny exekútor prideliť po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie registráciou exekučnej veci číslo EX 15538/2010) v zákonom stanovenej lehote. Navrhovateľ sa v návrhu zároveň domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd zaviazal odporcu povinnosťou zaplatiť mu sumu XXX euro titulom majetkovej škody a sumu XXX euro titulom nemajetkovej ujmy.

Rozhodnutie právne odôvodnil § 4 ods.1 písm. a/ bod 1, § 9 ods.1,2, § 17 ods.1,2,3, § 19 ods.1,2,3, § 27 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, § 44 ods.2, § 41 ods.2 písm. e/ zák.č. 233/1995 Z.z. v platnom znení (Exekučný poriadok), keď z vykonaného dokazovania zistil, že v exekučnej veci oprávneného (navrhovateľa) proti povinnému C. Z., vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 39Er/2104/2010, vydal súd dňa 14.1.2011 (na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručenej súdu dňa 9.12.2010) poverenie na vykonanie exekúcie č. XXXX XXXXXX* a uznesením zo dňa 4.1.2011 exekučné konanie v časti zmenkového úroku zastavil. Z uvedených skutkových okolností mal za to, že súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie len čiastočne nedodrжал zákonnú 15-dňovú lehotu a exekútora poveril vykonaním exekúcie po 36 dňoch od doručenia žiadosti, zároveň však exekučné konanie v časti zmenkového úroku zastavil. Súd prvého stupňa poukázal na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku z ktorého vyplýva, že 15-dňová lehota platí len v prípade, že súd nezistí rozpor exekučného titulu so zákonom. V tomto prípade však konajúci súd zistil čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom v časti zmenkového úroku. Zákon nestanovuje žiadnu lehotu na rozhodnutie o zastavení exekučného konania v časti zmenkového úroku ani nerieši, v akej lehote má súd rozhodnúť, keď zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom.

V danej veci mal súd prvého stupňa splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, ktorým je existencia nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava II, ktorý v danom prípade do 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, ale to iba za predpokladu, že ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je potrebné vykladať tak, že aj v prípade, ak súd zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom, má stále povinnosť vydať poverenie v časti, ktorá neodporuje zákonu v 15-dňovej lehote. Na námietky odporcu odvolávajúceho sa na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.6.2010 (podľa ktorého 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri exekučnom titule, ktorým je rozhodnutie rozhodcovského súdu) mal za nedôvodné.

Pokiaľ ide o existenciu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ako druhého predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súd prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľ ich existenciu v konaní nepreukázal. Čo sa týka náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou navrhovateľa vykonávanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky súd prvého stupňa konštatoval, že aj v prípade existencie možnosti vzniku škody je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je však navrhovateľ povinný preukázať. Navrhovateľ v konaní nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval vznik majetkovej škody, ani jej prípadnú výšku. Škodu vyčíslil paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Súd prvého stupňa zastal názor, že paušálne vyčíslené administratívne výdavky nie sú skutočnou škodou. Pokiaľ ide o argument navrhovateľa o tom, že z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, preukazujúce škodu spočívajúcu v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdavkoch a nákladoch spojených so stratou času zamestnanca mal to, že od začatia konania mal navrhovateľ dost' času a príležitostí na predloženie predmetných dôkazov, aj inou ako korešpondenčnou cestou. Nakoľko navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal vznik škody, súd prvého stupňa jeho návrh v časti o náhradu škody zamietol.

Pri posudzovaní návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch konštatoval, že takéto právo vzniká len v prípade, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy.. Konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je súdnym konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena účastníkom konania. Podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 467/08 právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Predpokladom na uplatnenie nemajetkovej ujmy v súlade s § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je práve preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Medzi prvky nemateriálnej ujmy u právnických osôb patrí povesť spoločnosti, ale taktiež neistota v plánovaní rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu spoločnosti. Navrhovateľ tvrdenia o tom, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal.

Z obsahu exekučného spisu naviac vyplýva, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul zaväzoval povinného na plnenie, ktoré v časti zmenkového úroku odporovalo dobrým mravom. Z tohto dôvodu súd prvého stupňa pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie dôkladnejšie analyzoval skutkový stav a komplexnejšie právne zhodnotil žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo mohlo mať za následok nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia. S poukazom na uvedené mal za to, že by bolo neprimerané a neúčelné, aby bola navrhovateľovi, ktorý v spotrebiteľskej zmluve použil zmluvnú podmienku odporujúcu dobrým mravom (upravujúcu zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne , t.j. 91,25 % ročne) priznaná nemajetková ujma v peniazoch. Súd prvého stupňa zastal názor, že nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia v tejto exekučnej veci nemohlo spôsobiť neistotu, alebo vznik akejkolvek škody či nemajetkovej ujmy. Odhliadnuc od skutočnosti, že navrhovateľ nijako nepreukázal ani vznik skutočnej škody ani nemajetkovej ujmy mal za nepravdepodobné, že

by za obdobie, ktoré uplynulo od doručenia žiadosti o udelenie poverenia do vydania poverenia, došlo k tak závažnej ujme, ako popisoval navrhovateľ v návrhu. Mal za neprípustné, aby navrhovateľ prenášal podnikateľské riziko v podobe zániku alebo insolvenčie povinného na súd. Vzhľadom na dĺžku času, ktorá ubehla od uplynutia 15-dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia súdu a na ostatné okolnosti daného prípadu mal za dostatočným zadosťučinením pre navrhovateľa konštatovanie porušenia jeho práva.

Súd prvého stupňa nepovažoval za správny ani názor navrhovateľa o tom, že možno priamo porovnávať nemajetkovú ujmu za nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia a nárokom priznávaným Ústavným súdom Slovenskej republiky za prietahy v konaní. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška nemajetkovej ujmy sa preto bude líšiť na základe individuálnych daností prípadu a z tohto dôvodu jej výšku nemožno paušalizovať.

Pokiaľ ide o argumentáciu navrhovateľa v súvislosti s nárokom na nemajetkovú ujmu (poukazujúceho na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) súd prvého stupňa poukázal aj na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 01.03.2012, sp. zn. 9Co/285/2011, v ktorom tento súd výslovne uviedol, že samotné porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu. Súd prvého stupňa v danej veci nemohol skúmať porušenie ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a žiadne konanie, v ktorom by bol konštatovaný prietah v konaní sa navyše nevedelo (navrhovateľ to ani netvrdil ani nepreukázal).

Súd prvého stupňa napokon v odôvodnení uviedol, že navrhovateľ nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, ktorým je existencia priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Aj v prípade, ak by navrhovateľ vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy preukázal, navrhovateľ nepreukázal, že by mu tvrdené náklady nevznikli rovnako. Nepreukázal, že v prípade dodržania zákonnej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie by došlo priamo úmerne k skoršiemu vymoženiu pohľadávky a skoršiemu skončeniu exekučného konania.

Čo sa týka odporcom vnesenej námietky premlčania súd prvého stupňa dospel k záveru o jej neopodstatnenosti. Poukazujúc na § 19 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z. z. dospel k záveru, že v danom prípade mohlo dôjsť k vzniku škody resp. nemajetkovej ujmy u navrhovateľa najskôr po uplynutí 15 dňovej lehoty odo dňa doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (9.12.2010), teda dňa 24.12.2010. Prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (počas predbežného prerokovania nároku neplynú premlčacia lehota) boli doručené odporcomi dňa 23.04.2012. Návrh na začatie konania bol v prejednávanej veci doručený súdu dňa 27.09.2012, teda pred uplynutím 3-ročnej premlčacej lehoty.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p..

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/, f/ O.s.p., t.j. že súd prvého stupňa odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené; rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Odvolateľ poukazujúc na § 101 ods. 2 O.s.p. uviedol, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd prvého stupňa preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať

v jeho neprítomnosti. Z neúčasti sa ospravedlnil, pričom trval na osobnej účasti právneho zástupcu a žiadal o odročenie pojednávania. Ak napriek tomu súd konal a rozhodol v neprítomnosti jeho a jeho právneho zástupcu, odňal mu možnosť konať pred súdom. V návrhu na začatie konania upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič podľa názoru odvolateľa nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovania práva na nestranný súd. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.10.2012, sp.zn. 11 NcC 46/2012, na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 345/2009, I. ÚS 27/1998, III. ÚS 16/2000. Konštatoval, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení rozsudku a k dôkazom, ktoré vykonal. Za tohto stavu došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva na súdnu ochranu, k odňatiu možnosti konať pred súdom. Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému je prípustné odvolanie; a tak v čase podania odvolania proti rozsudku o zamietnutí návrhu na začatie konania vo veci samej nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie jeho práva na súdnu ochranu; meritórne rozhodnutie je prinajmenšom predčasné. Súd prvého stupňa pochybil, keď uvádzal, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu, je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi.

Podľa názoru odvolateľa v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Bolo potrebné vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise; za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanému návrhu, mal mu súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, právnym, otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Ak súd zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Majú právo vyjadriť sa aj k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich.

V danej veci sa súd zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu, je arbitrárne. Skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, súd ale odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupujú tí istí účastníci, v ktorých bol rozdielny skutkový dej, a teda skutkový základ. Nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník nemôže byť zaťažovaný plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Vyčíslenie škody vychádzalo z jeho účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných

údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné, obchodné zmluvy. Výšku škody chcel preukázať znaleckým posudkom, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd pritom zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Rozhodnutie súdu považuje za vnútorne rozporné. V súvislosti s majetkovou ujmou analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Odvolaciemu súdu navrhol preto rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k riadne doručenému odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2) keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejednalo sa o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem, vo veci súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je podané dôvodne. Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného návrhu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu štátu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a veľmi podrobne odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, v ktorom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa uplatnený podľa zák.č. 514/2003 Z.z., v ktorom podrobne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam, ktoré odvolateľ čiastočne zopakoval v odvolaní podanom proti rozsudku; z uvedeného dôvodu, osvojac si dôvody napadnutého rozhodnutia, odvolací súd využíva možnosť danú mu ust. § 219 ods.2 O.s.p. na vypracovanie tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia.

K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

Súd prvého stupňa stanovil v danej veci termín pojednávania na deň 4.12.2013 o 12,30 hod. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 29.11.2013 (viď doručka na č. l. 52). Navrhovateľ nedoručil súdu ospravedlnenie svojej neúčasti na nariadenom pojednávaní a ani nepožiadaval z dôležitého dôvodu o jeho odročenie . Preto ak súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa, postupoval v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. a navrhovateľovi svojim postupom neodňal možnosť konať pred súdom. V prejednávanej veci navrhovateľ nepredložil ani návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti, ktorým argumentuje v podanom odvolaní. Odvolací súd však v záujme úplného vyporiadania sa s odvolacími námietkami konštatuje, že v posudzovanom prípade Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 19.10.2012, č.k. 5NcC 97/2012-17 nevylúčil zákonnú sudkyňu z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. I prípadné podanie ústavnej sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu nemožno považovať za dôležitý dôvod pre možné odročenie pojednávania (v prípade podania takejto žiadosti).

Odvolací súd ďalej konštatuje, že súd prvého stupňa poskytol navrhovateľovi dostatočný časový priestor predložiť, navrhnúť dôkazy, oboznámiť sa s dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, na pojednávanie

oboch účastníkov riadne a včas predvolal; sám navrhovateľ z vlastného rozhodnutia tento priestor nevyužil. Navrhovateľ nemôže svoju vlastnú pasivitu dávať na vrub súdu a v konečnom dôsledku ju využiť vo svoj prospech.. V danej veci súd prvého stupňa poskytol účastníkom (aj právnenému zástupcovi navrhovateľa) reálnu možnosť chrániť svoje práva a oprávnené záujmy. Ak túto možnosť bez uvedenia dôvodov (ospravedlniteľných) nevyužili, takéto chovanie už zákonodarca nedovoľuje v odvolacom konaní zohľadniť v ich prospech. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že navrhovateľ pred začatím pojednávania súdu nepredložil ním spomínaný znalecký posudok a nestalo sa tak ani v odvolacom konaní. V odvolaní navrhovateľ uvádzal len všeobecné dôvody ohľadne spôsobených prietahov v exekučnom konaní, neuvádzal však konkrétne skutočnosti, ktorými by spochybňoval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvého stupňa v otázke dôvodnosti škody a nemajetkovej ujmy a niektoré ním namietané skutkové tvrdenia z obsahu daného spisu ani nevyplývajú (napr. tvrdené ospravedlnenie sa z neúčasti na pojednávaní, tvrdený návrh na prerušenie konania).

Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci C. proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je k námietkám navrhovateľa o arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa možné konštatovať, že odvolaním napadnuté rozhodnutie uvedeným požiadavkám vyhovuje.

V danom konaní sa navrhovateľ svojim návrhom domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Štát (Slovenská republika), ako správne uviedol aj súd prvého stupňa, zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci orgánmi verejnej moci (okrem orgánov územnej samosprávy pri výkone samosprávy) a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom (§ 2, § 3 ods. 1 citovaného zákona). Podľa citovaného zákonného ustanovenia teda štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh orgánov verejnej moci uvedených v ustanovení § 2 citovaného zákona o.i. aj nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia, nezákonným rozhodnutím (nezákonne vydaným). Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 citovaného zákona). Je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu (bez ohľadu na zavinenie); štát však zodpovedá len vtedy, ak sú súčasne splnené aj ďalšie podmienky zodpovednosti, a to existencia škody, nemajetkovej ujmy, nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, nezákonné rozhodnutie, príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, nezákonným rozhodnutím. Ak nie je splnená čo i len jedna z týchto podmienok, štát zodpovednosť nenesie. Je nespornou skutočnosťou, že povinnosti možno ukladať len na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky), rovnako podľa čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd každý je oprávnený konať čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Odvolací súd sa po oboznámení s obsahom spisu stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ nepreukázal vznik a výšku majetkovej škody a ani príčinnú súvislosť medzi tvrdenou majetkovou škodou a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Nie je opodstatnený jeho

názor, že súd prvého stupňa ignoroval jeho tvrdenia týkajúce sa majetkovej škody. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvého stupňa vysvetlil, prečo nepovažuje návrh v časti náhrady majetkovej škody za dôvodný. Odvolací súd dodáva, že ak navrhovateľovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v predmetnej konkrétnej exekučnej veci vznikla škoda, mal ju vyčísliť a i preukázať v konkrétnej výške. Nie je možné vychádzať z jeho ničím neoverených a nepreukázaných tvrdení - navrhovateľ totiž výšku škody vyčíslil paušálne bez viazanosti na konkrétny nesprávny úradný postup exekučného súdu v danej veci. Výška škody tvrdená navrhovateľom nie je preukázateľná a overiteľná z dôvodu, že navrhovateľ škodu nevyčíslil na podklade preukázateľného zníženia jeho majetku, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ale ju vyčíslil paušálne.

Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľ uvádzal, že situácia vyvolaná nesprávnym úradným postupom exekučného súdu ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy s spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Navrhovateľ však tieto svoje tvrdenia nekonkretizoval a ničím nepreukázal. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že neexistencia účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov jeho riadiacich orgánov a u jeho vlastníkov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo, treba poukázať na to, že sám navrhovateľ nevyužil zákonné možnosti - vydanie rozhodnutia neurgoval a ani nepodal sťažnosť na prieťahy v konaní. Okrem toho, v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú neprimeranou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby podieľajú, pretože im nevzniká ujma priamo a chýba tu príčinná súvislosť (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011).

Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa (vrátane správneho výroku o trovách konania pred súdom prvého stupňa) podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnému odporcovi nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.